

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Lampetio Episcopo. 53.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

ob vetera decora & ornamenta fidenter ac liberè loqui nõ possimus. Probris atque ignominia nota seruis tuis iniusta est. Calamitas quippe verborum libertatem oppressit. Ob idque probris affecti, constanter filemus. Neque enim fidem nanciscemur, triumphos canentes, cum interim prostrati atque abieci simus, ac seruili iugo premamur.

Esaiæ militi. 52.

Quamuis res tuæ ad voluntatem tuam fluant, ne tamen propterea, tanquam nihil vnquam mali perpessurus, in arrogantiam & superbiam prorūpas, verum illud tecum reputans, res in contrarium migrare atque commutari solere, fac modesto animo sis, nec vltra humanæ naturæ fines progrediaris. Vindex enim numinis vis, ea, quæ geruntur inspicit: quæ quidem eos, qui se sublimiores esse, quam vt in ipsos vnquam animaduerneretur, existimant, per ea ipsa, quorum adminiculo pœnam se vitaturos esse putabant, ad supplicium induxit.

Lampetio Episcopo. 53.

Euangelium Lege multo præstantius est. Lex enim benignitatem in eos duntaxat, qui eiusdem nationis sunt, concludit. Euangelium autem ad alienas etiam nationes eam porrigit. Illa item amicos charos habere iubet: hoc vt hostes etiam amemus, monet. Illa quippe, vt pueris, leges imponit: hoc autem, vt philosophis, excellentia dogmata præscribit. Atque illud est, quod, vt tibi exponerem, postulasti, Legem mandatorum in doctrinis euacuans. Euacuauit enim, non euertendo, sed in sublimiori philosophia eam includendo. Si quid adulterij interdictio sub eo præcepto maximè continetur, quod impudicis oculis mulierem intueri vetat. Atque item non occidere, sub eo includitur, quo irasci prohibemur.

Zosimo Presbytero. 54.

Si nec senectute iam longè prouectus,

νειδος ἐγενήθη τοῖς δούλοις σου. ἢ γὰρ συμφορὰ ἐσβέσσει τὴν παρρησίαν. διὸ καὶ ὀνειδιζόμενοι, ἀφῶνοι Διαιτιολοῦμεν. καὶ γὰρ πικρὰ εὐθυσόμεθα ἀδόντες μὴ τὰ πρόπαια, τεταπεινωμένοι δὲ καὶ δυνάμειοντες.

Ἡσαΐα στρατιώτη. 52.

Μὴ, ἐπειδὴ κατὰ ῥοῦν σοὶ φέρεται τὰ ἑσπέρια, εἰς ἡσυχίαν χροήσης, ὡς ἔδεν πεισόμενος δεινόν, ἀλλ' ἐπινοῶν ὅτι φιλεῖ εἰς τὸναντίον τὰ ἑσπέρια μετασφραῖν, μέτριοι ἔχει τὸ φρόνημα, καὶ μὴ ἔξω τῆς ἀνθρωπότητος ὄρων χάρις δίδει γὰρ ἐφορᾷ τὰ δρώμενα, ἢ πῶς τὰς κρείττονας κολάσεως ἕστασθαι ἡγίστα μέρη, δι' ὧν ἐνόμισαν Διαιφύγειν, Διαι τῶν εἰς τιμωρίαν ὑπηγάγετο.

Λαμπετίῳ ἐπισκόπῳ. 53.

Πολλὴ τῆ εὐαγγελίας παρὰ τὸν νόμον ἡ ἡσυχία μὴ γὰρ νόμος εἰς τὰς ὁμοφύλους μόνους συγκλείει τὴν φιλανθρωπίαν· τὸ δ' εὐαγγέλιον καὶ εἰς τὰς ἀλλοφύλους ἐπεκτείνει· καὶ ὁ μὴ τοῖς φίλοις ἀγαπᾶν ὁρᾷ κελεύεται· τὸ δὲ καὶ τὰς ἑσπέρια ἀγαπᾶν προσδέεται. Ἐκείνος μὴ γὰρ ὡς παιδίοις νομοθετεῖ. τὸ το δὲ ὡς φιλοσόφοις δόγματα ἡσυχίαν ὑποπίπτει· καὶ τὸ ἐστὶν ὁ ἡθελήσας μαθεῖν, τὸν νόμον τῆς ἐπιτολῶν ἐν δόγμασι καταργήσας καταργήσας οὐκ ἀνατρέλλας, ἀλλὰ τῆς μείζονος φιλοσοφίας ἐμπειροληφώς· ἡ γὰρ μὴ εἶναι ἀκολάσως, καὶ τὸ μὴ μοιχεύειν μάστιγα ἐμπεριέχεται· καὶ τὸ μὴ ὀργισθῆναι, καὶ τὸ μὴ φονεῦν ἐμπεριλαμβάνεται.

Ζωσίμῳ πρεσβυτέρῳ. 54.

Εἰ οὐδὲ εἰς γῆρας βαδὴ ἑλλητικῶς παλινφ-